

El president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, també ha estat objecte de comentaris de Maragall. L'expresident considera que el dirigent del PSOE ha abandonat el projecte federalista.

més, tal com ha posat en evidència el procés per a l'aprovació d'un tractat constitucional europeu, la lògica estatalista s'ha acabat imposant en el procés de construcció europea. D'aquesta manera, superar aquesta dinàmica es converteix en un altre dels esculls que hauria de superar un partit polític d'àmbit supraestatal. Per tant, és complicat pensar que un projecte així regeixi si abans no hi ha una reforma profunda de les institucions europees que les reforci, fet que, avui per avui, encara és impensable.

Tot i això, si el projecte de Prodi i Rutelli pren cos a Itàlia i si, finalment, a França Bayrou acaba creant un PD, que superi l'actual UDF, aquest espai polític podria veure's incrementat al Parlament europeu, ja que en dos estats potents de la UE, com Itàlia i França, dues formacions independents l'una de l'altra sí que compartirien interessos o projecte en la cambra europea. I aquest espai que –més enllà de les formacions que puguin incorporar-se al PDE de l'Europa dels Vint-i-cinc–, rebria l'impuls, per exemple, de la DS a Itàlia –que integraria, amb La Margarita, el nou PD a Itàlia–, i de l'efecte electoral que pogués tenir

la nova formació de Bayrou. Cal tenir present que aquest dirigent de l'UDF va rebre, en la primer volta de les eleccions presidencials franceses, un 18,75% dels vots, per darrere de Ségolène Royal, amb el 25,87%, i de Nicolas Sarkozy, amb un 31,17%.

Així doncs, amb un lleuger augment, en el propers comicis europeus, el 2009, el PDE podria plantejar-se formar un grup propi a l'eurocambra, que podria disputar espai directe al grup parlamentari dels socialistes europeus (el PSE), a la mateixa Aliança dels Demòcrates i Liberals per Europa, de la qual actualment en forma part, de manera que podria esdevenir, malgrat ser una formació minoritària, una tercera a quarta força al Parlament europeu, amb una potencialitat de creixement que no s'ha de desestimar.

Si més no, això és el que es pot despendre del canvi d'estatuts aprovat al congrés del Partit Socialista Europeu, a O'Porto, a final de l'any passat, la qual cosa facilitaria la possibilitat d'incorporació del Partit Demòcrata italià al grup socialista europeu.

Enric Rimbau

L'exalcalde de Roma, Francesco Rutelli, i el primer ministre italià, Romano Prodi, són dos fermes impulsors del Partit Demòcrata Europeu.

Calen nous líders que englobin les forces del centreesquerra a Itàlia i els atorguin estabilitat. La solució passa per la creació del macropartit democràtic, tal com proposa des de fa temps Romano Prodi, el primer ministre. N'estan convençuts els líders i la militància –no tota– de les dues grans coalicions de l'Olivera, La Margarita (Democràcia i Llibertat) i els Democratici di Sinistra o DS (Demòcrates d'Esquerra). Democràcia, política directa, transparent, innovació programàtica i unió de forces són les paraules d'ordre de la nova formació. La participació del poble és l'ideal entorn del procés de formació del nou Partit Democràtic (PD), la formació que està naixent –des de fa tres anys– a Itàlia. No hi ha diferències “substancials” entre DS (i

Eufòria al centreesquerra

El nou Partit Democràtic italià pretén reunir tots els reformistes de centreesquerra abans del 2008. Itàlia, de fet, compta amb Francesco Rutelli i Romano Prodi, actual primer ministre, dos dels impulsors principals de les idees que van donar lloc a la creació del Partit Demòcrata Europeu.

La Margarita, argumenten afavorir una fusió que s'hauria de concretar a la primavera del 2008 de manera formal

i accedir així a les eleccions administratives –municipals i provincials– de l'any que ve. Les reticències inter-

nes a la fusió provenen especialment d'alguns sectors i sindicats de DS, que veuen com "partit democràtic" és una proposta poc incisiva en relació amb els Demòcrates d'Esquerra, molt més bel·ligerants i radicals. La nova coalició té l'ambició d'unir "tots els reformistes de centreesquerra que provenen d'històries culturals i polítiques diferents i en alguns casos en el passat fins i tot contraposades però que avui es reconeixen en un projecte comú".

El projecte del PD està sent possible per la dinàmica bipolaritat italiana. Segons els impulsors del partit nou, crear una forta agregació d'esquerres –moderada– simplificarà el sistema polític i donarà coherència interna a una esquerra extremament diversificada. La por d'alguns sindicats i membres dels Demòcrates d'Esquerra és que la fusió

condueixi a un aigualiment de les forces motrius de l'esquerra en benefici de les exigències més negociadores i *lights* encapçalades per l'excalcalde de Roma, Francesco Rutelli, i La Margaritha (Democràcia i Llibertat), amb un fort component de catòlics a la base. En total, les dos grans faccions sumarien, en el nou Partit Democràtic, un milió de militants.

El nou Partit Democràtic vol tenir un "fort pluralisme cultural" que vagi "més enllà de la lògica dels anys setanta" i vol ser un punt de referència que produeixi decisions en temes "sensibles" com els drets civils, la bioètica i la recerca científica. Ja que vol ser pluralista, aquest nou partit haurà de ser "per força laic" —puntualitza el seu manifest fundacional—. S'insisteix en la novetat d'aquesta formació: "Sigui quina sigui la modalitat organitzativa que es decidirà, el PD serà un partit nou." Així doncs, no es tracta d'una mera juxtaposició dels cercles i de les seccions dels partits actuals.

Mirant un partit democràtic europeu. Una atenció especial del Partit Democràtic d'Itàlia es vol do-

El nou Partit Democràtic vol ser un punt de referència en temes sensibles com els drets civils, la bioètica i la recerca científica

nar a dones, joves i immigrants, així com un "ancorament fort a Europa", perquè "l'espai europeu és on millor es pot articular la política exterior i econòmica d'una mitja potència com és Itàlia". El PD vol contribuir "a la construcció d'una nova centreesquerra europea, que sàpiga ser portadora creïble d'una proposta que respongui a les noves exigències de desenvolupament, llibertat, inclusió social i promoció d'un multilateralisme actiu". Romano Prodi n'ha estat un dels més destacats defensors perquè creu que Itàlia "necessita nous líders de centreesquerra". Un aspecte essencial en el Partit Democràtic és la voluntat de "posar al dia la Constitució del 1948", especialment pel que fa al sistema electoral.

Per a Prodi, el gran projecte "històric" que serà el Partit Democràtic fins ara havia estat en certa manera l'Olivera,

on s'aixoplugava l'esquerra. Els líders dels partits que integren l'Olivera actual estan reforçant un discurs de "diversitat com a riquesa", "diversitat sense polèmica és unitat" i altres eslògans per fer entendre que la desaparició dels actuals partits convertits en un gran Partit Democràtic no vol aigualir res sinó unir-se per tenir més força.

Finocchiaro, la Ségolène italiana. "Per canviar Itàlia, cal un partit millor." És la idea d'Anna Finocchiaro, ja coneguda com la Ségolène Royal italiana i que ocupa actualment la direcció de l'Olivera al Senat. Finocchiaro s'uneix així al somni del Partit Democràtic: "Som un gran partit i tenim una gran història, però sols no ens en sortim." Segons aquesta política, Itàlia és un país "vell i aturat", un país que "s'oposa amb força al canvi i a la innovació, un país que no deixa lloc a les noves generacions a la política, a l'economia i a la universitat". Finocchiaro vincula els problemes italians (neixen pocs infants, no hi ha mobilitat social, etc.) a un "quadre polític massa fragmentat" i aposta per "reformes que vinguin no només d'un bon govern sinó de milions d'homes i dones que participin i decideixin". Aquest clam per una democràcia ideal marca el disseny del nou Partit Democràtic —el nom no és casual—, i centra en aquests moments el discurs de tots els líders, que s'han adonat d'un cert "dirigentisme" de les classes elitistes que no ha tingut en compte les bases.

Finocchiaro ha estat clara: "O el PD serà originàriament el partit dels joves i de les dones italianes, o simplement no serà el PD ni el partit moderat que necessita Itàlia." El nou Partit Democràtic ja està començant a tenir visibilitat abans de néixer, amb samarretes, gorres i pòsters que els seus impulsors reparteixen a la militància.

Miriam Díez
Roma

Cronologia d'un gran desig

- **Desembre 2005.** Romano Prodi afirma que "el partit democràtic és l'objectiu i el somni de tots plegats".
- **Gener 2006.** Prodi al Congrés dels Republicans Europeus: "Creem immediatament el Partit Democràtic", a Itàlia i a Europa.
- **Abril 2006.** Just després de la victòria —ajustada— de Prodi, el secretari dels DS, Piero Fassino, va mantenir-se a l'ombra rebutjant carteres ministerials perquè estava dissenyant aquest nou projecte de partit, que també té l'entusiasme del líder de La Margaritha, Francesco Rutelli, actual ministre de Cultura.
- **Abril 2007.** En els dos últims congressos tant de DS com de La Margaritha, ja s'ha comunicat a les bases aquesta decisió: es camina cap a la fusió. Es demana la implicació del poble. Prodi: "Quan està en joc el futur, el poble té ganes de votar."
- **Octubre 2007.** Moviment constituent del PD.
- **Març 2008.** Naixement oficial del PD.

Anna Finocchiaro, coneguda com la Ségolène Royal italiana i líder de l'Olivera al Senat s'ha unit també al somni del Partit Democràtic